'వానరాకడ, ప్రాణం పోకడ ఎవరు చెప్పగలరు ?... నాకేమో ,భయంగానే వుంది బాబా !...' భీతావహ నేత్రాలతో వింగివైపు చూస్తూ అన్నది శశిరేఖ.

భోజనానంతరం ఇంటివాకిట పట్టె మంచంమీద కూర్చుని, హృదయేశ్వరి అందించిన తమలపాకు విడెం నోట తురుము కుంటూ 'ఆఁ ..నేలమీదికి వూడిపడే వాన కాదులే యిది. కొమ్మపై కూర్చుని కుప్పిగంతులు వేసే కొండకోతిలా—ఆకాశంలో మకాం పెట్టి, అక్కణ్ణుంచే హడలగొడుతూ వుంటుంది. అయినా —రేపూ మాపూ వచ్చే ప్రమాదం ఏమీ లేదులే ! ..' అన్నాడు సుధాకరం, తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా.

'మాయదారి వాన ! ఇంతలోనే కొంప మీదికి దండయాత్రకు బయల్దేరకపోతే— కొంప కప్పేంతవరకూ ఆగరాదూ ?...' శశిరేఖ చిరాకుపడటం చూసి సుధాకరం సన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

నూతన దాంపత్యం ! వివాహ మహోత్సవంనాడు తమ చెంపల్ని అంటుకున్న సుగంధ పరిమళం, తలమీది తలంబ్రాలు, అంతరంగంలో అంకురించిన మధుర వాంఛలు యివన్నీ ఈ శరీరాలనింకా అంటి పెట్టుకునే వున్నాయనిపిస్తోంది. శృంగారాలతో ఈ రేయిని బంగారంగా పండించుకోవలసిన శశిరేఖ— పిండివంట తయారు కావటానికి వలసిన సామగ్రులన్నీ వుండి కూడా ఆ వంటకం మీద ఇష్టంలేని దురదృష్టవంతురాలిలా—మిన్నకున్నది. వేడి గాలి సోకి పలుచపలుచనై చెదరిపోయే మేఘ మాలలా ఆమె హృదయం విశృంఖలతను కోల్పోయి వుండటాన్ని సుధాకరం గ్రహించాడు.

ఆలోచనా మగ్నుడై వున్న సుధాకరం మెడపైకెత్తి ఆకాశపు లోతుల్లోకి దృష్టి సారించాడు. సంకేతస్థలం చేరి ప్రియాగమనంకోసం వీక్షించే ముద్దరాలికి— తన ప్రియుడికి మారుగా కామాంధకారంతో

కేలుజాపుతూ కిరాతుడొకడు కనిపిస్తే ఆమె ముఖం ఏరంగుల్ని దిద్దుకుంటుందో అతడు ఊహించగలిగాడు. గగనసీమలో శశాంకునికి మారుగా మందగమనంతో కదిలి వస్తూన్న వల్లమబ్బుల చాటున కళలుడిగిన ముఖాలతో చుక్కలు వెలవెల పోతున్నాయి.

'శశీ ! అటు చూడు...' అన్నాడు సుధాకరం అంబరంవైపు వేలెట్టి చూపి. శశిరేఖ అటు చూచింది.

'అదిగో ! కనిపిస్తోందా ? ఆ చుక్క...'

'కనిపిస్తోంది...వానమబ్బు' అంది శశి.

'...ఆ వానమబ్బు కవతల మినుకు మినుకు మంటూన్న ఆ చుక్కను చూడు. అది అచ్చం నీలాగే వుందినుమా !'

శశిరేఖ నవ్వింది.

'అయినా నీయంత చక్కగా నవ్వడం ఆ చుక్కకు చేతగాదు. చూడు, దాన్ని ఆ వానమబ్బు కప్పేసింది. శశీ ! ఆ వాన మబ్బులాగా నిన్నూ ఏదోభయం కప్పేసింది ఈ రాత్రికి మాత్రం—ప్లీజ్ – దాన్ని దూరంగా తరిమెయ్. తెల్లవారగానే— యిల్లు కప్పేయించకపోతే నాపేరు శశిరేఖ మొగుడేకాదు...'

శశిరేఖ సిగ్గును, చిరునవ్వును చిందించబోయి, ఆ పని మానుకుని చిరుకోపంతో మరో ఆకుచిలకను ఆతనినోటిలోకి దోపింది.

'అయినా, ఇప్పుడంత భయుందేనికి ? .. వానలో తడిస్తేమాత్రం — రాబోయే ప్రమాదం ఏముంది ? నీకు తెలుసో తెలియదోగానీ, భార్యాభర్తలు చెట్టాపట్టాలేసుకుని వానలో తడిస్తే పండంటి కొడుకు పుడతాట్ట ! .. కాబట్టి అంతా మనమేలు కొరకే !'

ఆమె అతనివైపు కొంటెగా చూచింది. అతడు నిజంగా సుధాకరుడే ! అతని చూపులోనూ, చిరునవ్వులోనూ, పలుకులోనూ, పరిహాసంలోనూ ఒలికేవి వెన్నెలలే! అతని సన్నిధి ఒక వెన్నెలవాన ! తాను ఆ వెన్నెలవానలో జలకాలాడే తారక ! కాని, ఆ పరిసరాలు ? .. దాన్ని దేనితో పోల్చాలి? మేఘావృతమైన ఆకాశం అంటే సరిపోతుందేమో !

శశిరేఖ ఒక్క వీక్షణంతో ఆ పరిసరాలన్నిటినీ అవలోకించింది. తమ నివాస గృహం — ఒకపూరిల్లు. ఆ యింటికప్పు చిరకాలంగా వానకు తడిసి, ఎండకు మాడి, క్రుగ్గిపోయి, చివరకు చెదలపాల బడిపోయింది. ఆ యింటిలోపల కూర్చుని వంగి నడిబొడ్డున ఎగిరే విమానాన్ని స్పష్టంగా చూడవచ్చు. ఇంటిప్రక్కన చేదబావి. దాని కట్టుప్రక్క — ఒకదానిమీదొకటి పేర్చివున్న పూరిగడ్డిమోపులు. ఆవరణచుట్టూ మదురుగోడ. మదురుగోడను ఆనుకుని రెండు బొప్పాయిచెట్లు, ఒక చిన్న వేపచెట్టు. వీధిలోనుంచి మదురుగోడల్ని లంఘించి వచ్చి యింటిచుట్టూ చల్లటినీడల్ని సృష్టిస్తూన్న వీధిదీపపు మసకవెలుతురు,

'మీరెంత చెడ్డవారండీ !' అంది శశి నెమ్మదిగా.

తన పాతికేళ్ల జీవితంలో తన్నెవరూ చెడ్డవాడుగా చెప్పుకోలేదని సుధాకరానికి నిశ్చయంగా తెలుసు తాను చాలా మంచివాడు. ఇది లోకులిచ్చిన సర్టిఫికేటు తన మంచితనమే తనకు చదువు, ఉద్యోగం, మనస్సిచ్చే మిత్రకోటి మొదలైనవన్నీ సంపాదించిపెట్టింది. చివరికి ఆ మంచితనమే ఒక చక్కని కానుకను కూడా బహూకరించింది. అది అమూల్యమైన కానుక !

అతని చూపులు తుమ్మెదలకు మల్లే ఆమె శరీరకుసుమంమీద ఆపాదమస్తకం పరచుకొన్నాయి. కాటుకరేఖలతో అవసరంలేని విశాలనేత్రాలు, తాకితేనే కందిపోతాయేమోననిపించే ఎర్రటి చెక్కిళ్ళు, సంపంగి మొగ్గవంటి చిన్నముక్కు, రంగు పులిమిన కలకండ ముక్కల్లాంటి మధురాధరాలు, చిరుకదలికలోకూడా సౌందర్యాన్నీ, లావణ్యాన్నీ రాశిపోసే అంగసౌష్ఠవం—శశిరేఖ అందాలప్రోగు అనడంలో ఏ మాత్రం అతిశయోక్తి లేదు. సుధాకరం తన మూడు మాసాల దాంపత్యజీవితానుభవంలో రూఢి చేసుకున్న విషయమేమిటంటే — శశిరేఖ బాహ్యసౌందర్యమంతాకూడా ఆమె హృదయానికి ప్రతిబింబమే !

'శశీ! నా మంచితనాన్ని బ్రహ్మదేవుడైనా శంకించలేడు. నీలాంటి చక్కని చుక్కను నాకు సతిగా బహూకరించిందెవరనుకుంటున్నావు? నా మంచితనమే! నన్ను చెడ్డవాడనటానికి నీ దగ్గర ఏ ఆధారాలున్నాయి?'

'మున్మాటికీ మీరు చెడ్డవారే ! వెంట వచ్చిన చిన్నదాన్ని యిలాంటి పాడుకొంపలో దింపి కాపురం చెయ్యమనటం మగాళ్ళకి భావ్యం కాదండోయ్ !'

'లక్షణమైన స్వగృహాన్ని పాడుకొంపంటావేమిటే? కేవలం వానజల్లుకే వణికిపోయే దానివి, ఈ సంసారపు పెనుతుఫానుకు ఎట్లా తట్టుకోగలవే ప్రియురాలా?'

శశిరేఖ వున్నట్టుండి చెవులు రిక్కించి విన్నది ..'ఆమూల ఎక్కడో వురుముతూన్నట్లుంది కదండీ?'

'లేదే!'... అన్నాడు సుధాకరం. ఆమెకు దగ్గరగా వంగి, గుండె దగ్గరగా చెవిపెట్టి 'ఓహో ! అది నీ గుండెకాయ చప్పుడన్నమాట!' అన్నాడు.

'ఏమిటండీ మీ ధోరణి ! ఒకవైపున వాన భూతంలా వూడిపడబోతుంటే, కొంచెమైనా బాధపడకుండా?' అంటూ అలుక ఒలకబోసింది శశిరేఖ.

'పరాయి మగాడినైనా ముట్టుకోనిస్తావేమోగానీ, వానచినుకునుమాత్రం ముట్టుకోనియ్యవల్లే వుందే!' అంటూ కొంటెగా నవ్వి, అటుతర్వాత గొల్లున నవ్వాడు సుధాకరం.

'ఛీ మీ సరసం పాడుగాను ! ... మీకేం తెలుసులెండి నా భయం ?.. వానలో తడిస్తే జ్వరం వస్తుంది నేను చదువుకునే రోజుల్లో స్కూలుకు గైరుహాజరుకావడమంటూ జరిగితే అందుకు కారణం వర్షమే ! గొడుగు చేతికిచ్చినా వానలోకి వెళ్ళలేను. ఒకసారి ఏమయిందంటే— హఠాత్తుగా వానవచ్చేసింది. దొడ్లో ఆరగట్టిన వోణీ తెచ్చుకుందామని దొడ్లోకి పరుగుతీశాను మా తమ్ముడు—కొంటె వెధవ – తలుపుమూసి లోపల గొళ్ళెంపెట్టేశాడు. పావుగంటసేపు వానలో ఉక్కిరిబిక్కిరైపోయాను. ఆరాత్రే జ్వరం నన్ను పరామర్శించడానికి వచ్చేసింది. మళ్ళీ దాన్ని సాగనంపేసరికి మూడురోజులు పట్టింది...అబ్బ ! ..వానలో తడిస్తే ఎంత చలి వేస్తుందమకున్నారు!... '

తటాకానికి ఇవతలితీరనుండి అవలితీరానికి రివ్వున ఎగిసిపోయే కొంగలబారులా— గతానికి చెందిన సంఘటన తాలూకు ఊహలు కొన్ని సుధాకరం మస్తిష్కంలో రెపరెపలాడాయి .. తన భార్య వానచినుకులకే తాళజాలనంటూంది. తాను జీవితంలో ఎన్నో వడ

వర్షారాత్రి

గళ్ళ వానలను తాళగలిగాడు. బాల్యంలోనే తల్లిదండ్రుల్ని కోల్పోయాడు. ఆ నాడు తనకు ఏ బంధువూ కంపించలేదు. అయినా స్వయంకృషి అనే దేవతావరం తనకున్నది. స్వయంకృషితోనే చదువుకున్నాడు. స్వయం కృషితోనే ఒక సాధారణ ఉద్యోగం సంపాదించుకోగలిగాడు. కష్టాలన్నీ గడిచి గట్టెక్కిన తర్వాత ... పండువెన్నెలలో ఏకాంతంగా కూర్చుని కోటానుకోట్ల తారకల నడుమ దాగుడుమూతలాడుతూ వినోదించే చందమామను చూచి అసూయపడి అర్థంకాని ఆవేదనతో అలమటించి పోతున్నకాలంలో — తనకు బంధువులున్నారని ఆ బంధువులేవచ్చి చెప్పుకొన్నారు. తన సౌజన్యాన్నీ, సౌశీల్యాన్నీ, సత్ప్రవర్తనను పరోక్షంగానూ, ప్రత్యక్షంగానూ ప్రస్తుతించారు. చేరదీశారు. పిల్లనిస్తామన్నారు. సుధాకరం కాలదన్నుకోలేదు.

...దాంపత్య జీవితం సుఖమయంగా సాగిపోతోంది. కానీ, అనుకుంటూ వున్న అవాంతరం రానేవచ్చింది. వర్షఋతువు దగ్గర కొచ్చేసింది ఇంటికి కొత్తగా కప్పు వేయడం తప్ప మార్గాంతరంలేదు.

అది మూడ కణాల పూరిల్లు, తనపెద్దలు తనకు మిగిల్చిపోయిన ఆస్తి. అది బూజుతో, చెదపురుగులతో పాడుగొట్టుకున్న భూత గృహంలావుంది. పాడుపడినట్లున్న ఆ వాతావరణం సుధాకరానికి కొత్తదేమీకాదు నేల మీదపడినప్పటినుండీ అతడు అపూరింటిలోనే వుంటున్నాడు. వాననీళ్ళతో జలకాలాడించి, చలిబాధతో గజగజలాడించిన వర్షారాత్రులు అతని అనుభవంలో అనేకం వున్నాయి. ఐతే ఆకాలం వేరు. కష్టమైనా, సుఖమైనా—అనుభవించేది తానొక్కడే ! కాని తన శరీరంలో ఒక సగభాగాన్ని కష్టాలకు బానిసగా కట్టపడవేసే హక్కు తనకిప్పుడు లేదు

ఇంటిని మరమ్మతు చేయించాలన్న ఆలోచన తనకు చిరకాలంగా వుంటూ వుంది. అది పెళ్ళికి పూర్వమే కార్యరూపం దాల్చి వుండవలసింది. అతడు కొంతడబ్బు నిలువచేసుకోగలిగాడు. ముందు ఇల్లు బాగుచేసుకోవాలి. ఆటుతరువాతే ఇల్లాలు ! కాని పరిస్థితులు అలా కలిసొచ్చాయి. పొదుపుచేసిన డబ్బంతా పెళ్ళికే ఖర్చయిపోయింది. అందుచేతనే – శశిరేఖ త్వరగా యిల్లు కప్పించమని తొందర చేసేసరికి—అతడు కొన్నాళ్ళపాటు ముందువెనకలాడాడు.

ఈ విషయంలో అతనికంటే ఆమెకే ఎక్కువశ్రద్ధ వున్నట్లుంది. లేకపోతే, తాకట్టుపెట్టి డబ్బుతెమ్మని తనచేతులకున్న బంగారుగాజులు తీసియిచ్చేది కాదు.

డబ్బు చేతిలోవుంటే, మనిషి చేయలేని పనేముంది ? నలభైమోపుల పూరిగడ్డి, వెదురుకర్రలు యింట్లోకి వచ్చిపడిపోయాయి, ఇక రావలసినవారు—పనివాళ్ళు !

...సన్నగా కునుకురావడంతో సుధాకరం ముందుకు తూలాడు. కందెన పులుముకున్నట్లున్న అంబరవీధిలోనుండి టపటపమని చినుకులు రాలడంతో శశిరేఖ గగ్గోలు పడిపోయింది. 'ఏమండోయ్ ! లేవండి, లేవండి ! చినుకులొచ్చేశాయి..'

సుధాకరం మత్తుగా ఆవలించి, నిద్రకళ్ళతో శశిరేఖ ముఖంలోకి విశ్వలంగా చూశాడు దబదబమని చప్పుడు చేస్తూ వరుణదేవుడు వారిద్దరి మీదికీ దూకేశాడు.

'కుండపోతగా వర్షం విరుచుకు పడుతూంటే—కదలరేమండీ ?'

సుధాకరం చివాలున పైకి లేచాడు. శశిరేఖ ఇంటిలోపలికి పరుగుతీసింది. పట్టె మంచాన్ని మోసుకుంటూ సుధాకరం ఆమె వెనకాలే లోపలికి నడిచాడు. బట్టలూ, పరుపులూ భద్రపరచు కోవడానికైనా వ్యవధి లేకపోయింది. అయిదు నిమిషాల్లోనే యింటిపైకప్పు బాగా తడిసిపోయి, గోడలవెంబడి వాననీరు క్రిందికి దిగజారడం ప్రారంభమైంది. గృహ మధ్యభాగంలో అక్కడక్కడా నీళ్ళ ధారగా కారుతున్నాయి. నేల తడిసిపోకుండా వుండటానికి – శశిరేఖ ధారపడుతున్న ప్రతిచోటా—కుంచాలు, పాత్రలు అడ్డుపెట్ట సాగింది. పరుపుల్నీ, బట్టల్నీ యిల్లు కురవని ప్రక్కగా నెట్టాడు సుధాకరం. షెల్ఫులోవున్న ముఖ్యమైన పుస్తకాలను ట్రంకుపెట్టెలోనికి — పట్టగలిగినంతవరకు కుక్కాడు.

వాన జోరు హెచ్చిపోతోంది, పాత్రలలో నిండిపోయి పొర్లిపోతున్న వాననీటిని బయట పారబోసి, మళ్ళీ వాటిని యథాస్థానాల్లో పెట్టడానికే సరిపోతోంది శశిరేఖకు, కాలమంతా ! పటపట పండ్లు గీటుతూ నిప్పులుకక్కే బ్రహ్మరాక్షసిలా ఆకాశం డమరుమ పురుములూ మెరుపుల కత్తుల్ని ఝుళిపిస్తోంది.

'శశీ ! ఇప్పుడు మనం ఎక్కడున్నాం ? ఇంట్లోనా; బయటా ?' అన్నాడు సుధాకరం.

'మీ జోకులు కాస్త కట్టిపెడుదురూ, బాబూ—పుణ్యం వుంటుంది !'

ఇల్లు పూర్తిగా కారుతోంది. వాళ్ళిద్దరి శరీరాలూ తడిసి ముద్దయిపోయి, నీరోడుతున్నాయి. పరుపులు, దుప్పట్లు ఇతర వస్త్రాలు మొదలైనవన్నీ వాననీటితో దొప్పదోగుతున్నాయి మూలలో దొంతిమీది చివరికుండ ఎండిపోతోంది. నేలమీద రెండంగుళాల మట్టానికి పెరిగిన నీటిమీద నీటిబుడగలు నాట్యమాడుతున్నాయి. వాన జల్లుపడి దీపంచిమ్నీ ఓడుబారింది. సుధాకరం దీపాన్నితీసి గూటిలో వుంచాడు. శశిరేఖ యిక తన ప్రయత్నం వృథా అని తెలుసుకుని, మ్రాన్పడి నిలబడిపోయింది.

పెళ్ళి అయినప్పటినుంచీ – పెళ్ళాంతో హాస్యాలాడటం 'పార్టుటైం జాబ్' అయి కూర్చుంది సుధాకరానికి. అందుకు అవకాశం లభిస్తేచాలు, అతడు సమయ సందర్భాలను కూడా పాటించడు.

'శశీ ! అలా పాలరాతి బొమ్మలా నుంచోకపోతే, పెట్టెలోనుంచి ఓ పుస్తకం యిలా అందుకోరాదూ ?... హాయిగా కాగితపు పడవలు చేసి ఆటలాడుకుందాం' అన్నాడతను నీటిబుడగలకేసి చూస్తూ.

'అందులో నన్ను కూచోబెట్టి ముంచేయండి !' అంది శశిరేఖ విసుగుతో.

పైకప్పు మీదినుంచి ఏదో దభ్భున రాలిపడింది. 'కోడి, కోడి, కోడి, కోడి...' అన్నాడు సుధాకరం గబగబ. శశిరేఖ గబుక్కునవచ్చి అతని భుజాలకు అంటుకుపోయింది. సుధాకరం వెంటనే చీపురు చేతికందుకున్నాడు. రెండు దెబ్బలకే తేలు వజ్జుగుజ్జయి పోయింది. దాన్ని చీపురుతోనే బయటికి విసిరేసి, భార్యకళ్ళలోకి విజయగర్వంతో చూశాడు. అతన్ని, అతని చేతిలోని చీపురుకట్టను చూస్తూ శశిరేఖ పకపకనవ్వింది. చీపురుకట్ట జారి క్రింద పడిపోయింది.

శశిరేఖ చీపురు అందుకుంది "ఈ రాత్రికి ఈ యిల్లు మొరవపోక తప్పదు" అంటూ, యింటినంతా ఆక్రమించుకుంటూ వున్న నీటినంతా బయటకు చిమ్మివేయడానికి ఉద్యుక్తురాలైంది.

సుధాకరం గుమ్మంలో నిలబడ్డాడు వీధికేసి చూశాడు అక్కడక్కడ కరెంటు తీగలమీద ఒక్కక్షణకాలంలో రెండుమూడు చోట్ల విస్ఫురణలు చెలరేగాయి మరుక్షణం—వీధి దీపాలన్నీ ఒక్కుమ్మడిగా ఆరిపోయాయి ఊరంతా కటికచీకటి క్రమ్ముకొంది సుధాకరం యింటిముఖ్యగార్గాంధకారం, వీధి, మదురుగోడ గడ్డిమోపులు, చెట్లు, ఆకాశం—వీటన్నిటినీ కప్పివేస్తూ నల్లటితెర దిగజారిపోయింది ఇంటిలోపల మాత్రం దీపం గుడ్డిగా వెలుగుతోంది

సుధాకరం లోపలికి వచ్చాడు వర్షం కురుస్తూనే వుంది మెరపులకాంతి పైకప్పును చీల్చుకుంటూ యింటిలోపలికి కూడా ప్రవహిస్తోంది వానగాలి హోరు హోరున వీస్తోంది 'ఈ వాన ఇంక ఆగదాండీ?' అంటోంది శశిరేఖ, అలసిపోలిసి నీరసించి పోయిన ముఖంతో మహోన్నత పర్వత శిఖరమండి గండశిల దొర్లించినట్లు — హఠాత్తుగా పెటపెటమంటూ ఒక్కవురుము వురిమి, ఒక్క నిమిషకాలం దిశాంచలాల వరకూ మారుమ్రోగిపోయింది మరుక్షణాన యింటి ముందర బొప్పాయిచెట్టు పెళ్లుమన్న చప్పుడైంది దానితోబాటు వేపకొమ్మ ఒకటి పటుక్కున విరిగిపడిన శబ్దం వినిపించింది శశిరేఖ హరిణలోచనాలు భీతితో చంచలించాయి బెదురుకళ్లతో ఆమె సుధాకరానికి చాలా అందంగా కనిపించింది తడిసి శరీరాని కంటుకుపోయిన దుస్తులతో, దిగులుతో బిర్రబిగుసుకు పోయిన శశిరేఖను చూస్తుంటే అతనికి జాలి కలగడమేకాదు, ముద్దు గొలిపింది కూడా

సుధాకరానికి లాగే వర్షానికి కూడా ఆమెపట్ల జాలి కలిగిందేమో — వర్షం క్రమంగా తగ్గుముఖం పట్టింది కొంతసేపట్లో పూర్తిగా వెలిసింది

తడిసిపోయిన సుధాకరం చేతులు బిగియగట్టుకుని నిలబడ్డాడు శశిరేఖ యింట్లోని నీటినంతా చీపురుతో బయటికి చిమ్మివేసింది తడిసి మట్టిగొట్టుకున్న బట్టలన్నిటినీ బుట్టలోకి కుక్కింది సుధాకరం యిక నుంచోలేక పట్టెమంచం వాల్చుకున్నాడు మంచం చెమ్మవల్ల చచ్చిన జింకలా బిగుసుకుపోయింది "ఈవాన మళ్ళీ మన దుంప తెంచుతుందో, ఏమో!" అంటూ శశిరేఖ తన చీరకొంగు, కుచ్చిళ్లు పిండుకున్నది ట్రంకుపెట్టె తెరిచి, తువ్వాలు పైకి తీసింది, సుధాకరం దగ్గరకి వచ్చి అతని తలంతా తుడిచి, తన శిరోజాలుకూడా తుడుచుకుంది పెట్టెలోనుంచి చీర తీసి పట్టుకుంది 'ఏమండీ? కాస్త బయటికి వెడతారా?'

'అమ్మ బాబోయ్ నిన్ను విడిచి వెళ్ళాలంటే నాకు భయం!' అన్నాడతను కొంటెగా

'పోనీ, కాస్సేపు అటు తిరిగికూర్చోండి' అంది శశిరేఖ నవ్వుతూ

'అలా అన్నావు, బాగుంది' అంటూ అతను అటు తిరిగి, వెనక్కి ఒక దొంగ చూపు విసిరాడు

సిగ్గుతో 'ఛీ!' అంది శశి. 'మంచిగా చెబితే లాభంలేదు వుండండి' అంటూ

'ఆది దంపతులు'

(నీడ చిత్రం శ్రీ సంపత్‌కుమార్)

వర్షా రాత్రి

దీపాన్ని ఉప్పున వూదేసింది

'హా ! ఘోరం ! ఇదేమిటీ?...చీకటి ! కళ్ళు పొడుచుకున్నా కానరాని కటిక చీకటి !...అగ్గిపెట్టె ఏదీ?'

'నేనంత తెలివితక్కువదాన్నేమిటీ ? ... అగ్గిపెట్టె నా చేతిలోవుంది' చీకటిలోంచి శశి నవ్వు, గాజుల గలగలలు వినిపించాయి.

'ఇదిగో ! వెంటనే దీపం వెలిగించకపోతే నిన్ను చిదిమి దీపం పెట్టుకోకుండా వూరుకోను.'

మరునిమిషంలో ఆపనే చేద్దామనుకున్నాడు సుధాకరం కానీ అంతలో మళ్ళీ దీపం వెలిగింది. ఆ వెలుగులో— పొడి చీర కట్టుకున్న శశిరేఖ పైట సవరించుకుంటూ, పొడిపంచె తీసి అతనిమీదికి గిరవాటువేసింది. అతడు పంచె కట్టుకుని మంచంమీద కూర్చున్నాడు 'ఇక మ ముహూర్తం బట్టలు తప్పిస్తే, యింట్లో ఒక్క పొడిబట్టయినా లేదు దిండ్లు, దుప్పట్లతోసహా అన్నితడిసిపోయాయి. ఈ రాత్రి గడపడమెలాగో?' అంది శశి.

తీరనిదాహంలాగా—పైకప్పులో వెదురు కర్రలనుంచి ఒకటి రెండు నీటిబొట్లు రాలిపడుతూనే వున్నాయి. చలిగాలి వీచడం ప్రారంభించింది శశిరేఖ తలుపు మూసివచ్చి మంచంమీద ఒకవారగా కూర్చుంది 'అర్థ రాత్రి కావస్తూన్నట్టుంది కదండీ ?'

సుధాకరం మారుపలుకలేదు ఆమెకేసి దీక్షగా చూస్తూవున్నాడు. ఆమె శరీరమంతా కడిగివేసిన పాలరాయిలా నున్నగా మెరుస్తోంది. తడిసినందుచేత బిరుసుబారిపోయిన ఆమె పరిపూర్ణ యౌవనం శిల్ప సౌందర్యాన్ని తలదన్నగలిగినట్లుంది. ఆమె శిరోజాలు చెదిరిపోయి అలలు అలలుగా క్రిందికిజారి మంచపు నవారును స్పృశిస్తున్నాయి. అగ్నిటికంటే—ఆమెకళ్లలోని అలుపు అతన్ని ఎక్కువగా ఆకర్షించింది.

పరవశించిన హృదయంతో 'శశీ !' అన్నాడతను.

ఆమె 'ఊఁ !' అంది.

ఇల్లంతా మౌనం వ్యాపించింది. దీపం కొడికట్టి కాంతిహీనమై పోతోంది. శశిరేఖ లేచింది గోడమీద మేకుకు వ్రేలాడుతోన్న కిరసనాయిలు సీసాను అందుకుని, క్షణకాలం ఆశ్చర్యపోయింది, సీసాలో మూడో వంతు మాత్రమే వున్న కిరసనాయిలు సీసా నిండుకూ ఎలా రాగలిగిందీ? సీసా నిండుకూ వున్నది వాననీరు అవి తెలుసుకోటానికి ఆమెకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు. ఆమె మళ్లీవచ్చి మంచంపైన కూర్చుంది.

చలి ఎక్కువవుతోంది, సుధాకరం 'నిద్ర వస్తోందా ?' అని అడిగాడు. ఆమె పలుకలేదు. 'అయితే పడుకోరాదూ ?... ఈ రాత్రికి ఈమంచమే శరణ్యం !'

'మీ పడుకుని నిద్రపోండి తరవాత పడుకుంటాను.' అంది శశిరేఖ.

సుధాకరం అలా మేను వాల్చాడు. చలి బాధ ఎక్కువై పోతోంది నిద్రముంచుకు వస్తోంది, కప్పుకోటానికి ఏమీలేదు. కడుపులోనికి ముడుచుకున్న మోంగాళ్లను చేతులతో గట్టిగా వాటేసుకున్నాడు. ప్రయోజనం శూన్యం చలికి ఒళ్లంతా కొంకర్లుపోతోంది సుధాకరం శశిరేఖకేసి చూశాడు ఆమె చేతులను గట్టిగా వక్షోజాలమీద కప్పుకుంది. ఆమెకళ్లు మత్తుగా, అరమోడ్పుగా, నిశ్చలంగా వున్నాయి. పెదవులు వణుకుతున్నాయి.

సుధాకర్ లేచి కూర్చున్నాడు. 'శశీ !' అన్నాడు ఆమె తన విశాలనేత్రాలతో అతనికేసి చూసింది

'చలిగా వుందా?' అన్నాడతను.

సమాధానంగా ఒక్క చిరునవ్వు మాత్రం నవ్విందామె. సుధాకరం చేతులు చాచాడు ఆమె సిగ్గుతో తలవంచుకుంది.

దీపం కళ్ళు మూసుకుంది.

కొత్త గడ్డి దులిపి, ఇల్లు కప్పే హడావుడిలోవున్నారు పనివాళ్ళు. ఈ సమయంలోనే శశిరేఖ, సుధాకరం ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు పలుమార్లు చూచుకున్నారు. వాళ్ళ చూపుల్లోని అర్థాలు ఇతరులకెలా తెలుస్తాయి ?

'ఇల్లు యధాప్రకారం వుంటే ఎంత బాగుండేది ! వర్షం మరోసారి.. మరోసారి ...ఆ జడివాన...చలిగాలి ... ఉరుములు .. మెరుపులు ..తడిగుడ్డలు...వెచ్చటిచేతులు... కళ్ళలో ఎరుపు...కళ్ళు మూరుకుపోయే నిద్ర మత్తు...నిద్రపోనివ్వకుండా గుండెల్ని గిల్లిపెట్టే కోరికలు...చీకటి...భయం.. వెచ్చని కౌగిట్లో స్వర్గపు తూగుటుయ్యాల......'

సుధాకరం నిట్టూర్చాడు.

శశిరేఖ నిట్టూర్చింది

ఇంటి పైకి ఎక్కి కూర్చున్న వెంకడు తన పనితనాన్ని చాటుకుంటున్నాడు. 'నెలకు మూడువానలుగురిసే రామరాజ్యం వొచ్చినా భయపడాల్సిన పన్లేదమ్మగారూ! ఈ యింటిమీదపడే ప్రతి వాన బొట్టూ చూరు మీదగానే జారాలి పదేండ్లు గ్యారంటీ యిస్తాను! ..'

...అబ్బ ! పదేళ్ళు ! ఒకటా, రెండా... మూడువేల ఆరువందల యాభయిరాత్రులు ! ...అలాంటి రాత్రికోసం...ఆ అపూర్వానుభూతికోసం యిక పదేళ్ళు ఆగక తప్పదా?
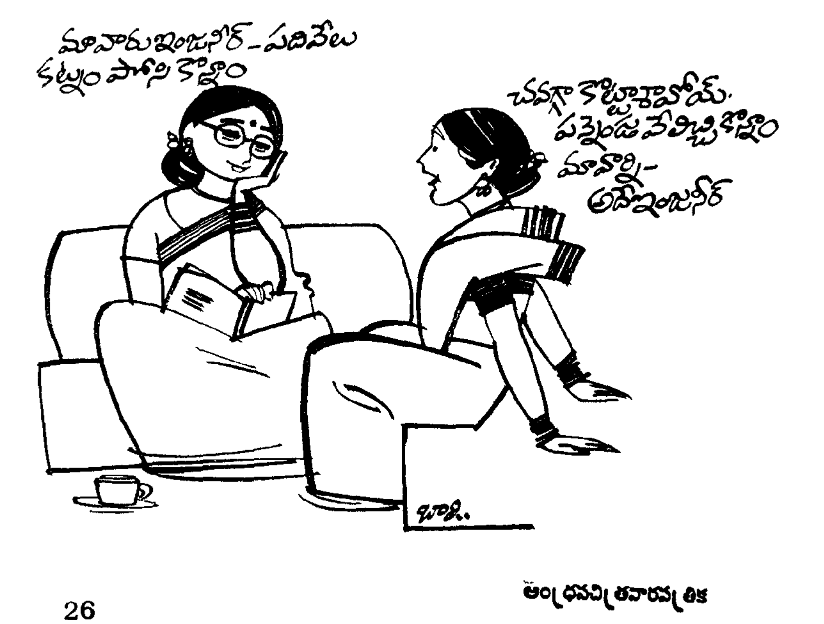
●